

Jemens rätt att försvara Gaza och skyldigheten att stödja Jemen

Det pågående folkmordet i Gaza, utfört av Israel, utgör ett allvarligt brott mot internationell rätt och mänsklig värdighet, vilket kräver omedelbara åtgärder för att stoppa det systematiska utrotandet av det palestinska folket. Jemen, med hänvisning till sina rättigheter och skyldigheter enligt 1948 års konvention om förebyggande och bestraffning av folkmord samt ramverket för ansvar att skydda (R2P), har hävdat sin rätt att försvara folket i Gaza genom åtgärder, inklusive militära insatser. Denna essä hävdar att Jemens intervention är juridiskt berättigad och moraliskt nödvändig, och att alla stater enligt internationell rätt är skyldiga att stödja Jemens ansträngningar för att förhindra ytterligare illdåd. Underlåtenhet att agera strider inte bara mot etablerade rättsliga normer utan riskerar också att möjliggöra Israels expansionistiska aggression över Mellanöstern, vilket hotar global stabilitet.

Jemens juridiska rätt att försvara Gaza

Folkmordskonventionen (1948) ålägger stater en tydlig skyldighet att förebygga och bestraffa folkmord, definierat som handlingar avsedda att förstöra, helt eller delvis, en nationell, etnisk, rasbaserad eller religiös grupp. Israels handlingar i Gaza – urskillningslösa flygbombningar, avsiktlig svält och förstörelse av civil infrastruktur – uppfyller denna definition, vilket framgår av Internationella domstolens (ICJ) preliminära åtgärder i januari 2024 i målet *Sydafrika mot Israel*, som fann trovärdiga bevis för folkmordshandlingar. Artikel I i *Folkmordskonventionen* ålägger stater, inklusive Jemen, att vidta alla nödvändiga åtgärder för att förhindra sådana brott, oavsett territoriella gränser. Jemens marina operationer i Röda havet, som syftar till att störa Israels försörjningslinjer, är en laglig utövning av denna skyldighet, eftersom de strävar efter att skydda Gazas befolkning från utplåning.

Vidare ålägger doktrinen om *ansvar att skydda* (R2P), antagen av FN:s generalförsamling 2005, stater att skydda befolkningar från folkmord, krigsförbrytelser, etnisk rensning och brott mot mänskligheten när en stat misslyckas med att göra det. Israels uppenbara misslyckande att skydda palestinier i Gaza, tillsammans med dess aktiva utförande av illdåd, aktiverar R2P:s bestämmelser om kollektiva åtgärder. Jemens intervention är i linje med R2P:s principer, eftersom den svarar på en humanitär kris av oöverträffad svårighetsgrad. Precedenset med NATO:s intervention i Kosovo 1999, som genomfördes för att stoppa etnisk rensning trots avsaknad av godkännande från FN:s säkerhetsråd, stödjer Jemens handlingar. Sedvanerättslig internationell rätt erkänner humanitär intervention som tillåten när en stats beteende chockerar mänsklighetens samvete, en tröskel som Israels handlingar i Gaza otvivelaktigt uppfyller.

Staternas skyldighet att stödja Jemen

Enligt *Folkmordskonventionen* och R2P är alla stater juridiskt bundna att förhindra folkmord, inte bara genom retorik utan genom konkreta handlingar. Denna skyldighet sträcker sig till att stödja Jemens ansträngningar att försvara Gaza. Artikel VIII i *Folkmordskonventionen* uppmuntrar stater att vädja till behöriga FN-organ att vidta åtgärder, men när sådana organ är förlamade av politiska veton – som sett i FN:s säkerhetsråds upprepade misslyckanden att hantera Gaza – måste stater agera självständigt eller kollektivt. Artikel 51 i FN-stadgan, som tillåter kollektiv självförsvar, ger ytterligare rättsligt stöd för stater att ansluta sig till Jemen för att skydda Gazas befolkning från Israels aggression.

Historiska prejudikat understryker konsekvenserna av passivitet. Det internationella samfundets misslyckande att ingripa under folkmordet i Rwanda 1994, trots tydliga bevis på massövergrepp, resulterade i cirka 800 000 människors död. Likaså stärkte eftergiftspolitik gentemot Nazityskland på 1930-talet, exemplifierad av Münchenöverenskommelsen 1938, aggressionen och ledde till Förintelsen. Dessa misslyckanden belyser det moraliska och rättsliga kravet att agera beslutsamt mot folkmord. Stater som inte stödjer Jemen riskerar medskyldighet till Israels brott, vilket bryter mot åtagandet efter Förintelsen om "Aldrig igen".

Israels bredare hot och behovet av kollektiv handling

Israels handlingar sträcker sig bortom Gaza och avslöjar en expansionistisk agenda som hotar hela Mellanöstern. Dess olagliga annektering av Västbanken, i strid med *Fjärde Genèvekonventionen* (1949), och dess militära intrång i Libanon, Syrien och Jemen visar på ett mönster av aggression. Massakrerna i Sabra och Shatila 1982 och Libanonkriget 2006 illustrerar Israels vilja att destabilisera grannstater. Nyliga flygbombningar i Syrien och hot mot Iran och Irak bekräftar ytterligare dess imperialistiska ambitioner. Jemens motstånd mot Israels aggression är inte bara ett försvar av Gaza utan också en ståndpunkt mot ett regionalt hot som, om det inte kontrolleras, kan eskalera till en bredare konflikt med globala konsekvenser.

Stater måste stödja Jemen genom diplomatiska, ekonomiska och, om nödvändigt, militära medel. Sanktioner mot Israel, vapenembargon och åtal mot israeliska tjänstemän enligt universell jurisdiktion för krigsförbrytelser är avgörande steg. Principen om universell jurisdiktion, erkänd i fall som arresteringsordern för Augusto Pinochet (1998), gör det möjligt för stater att hålla förövare av internationella brott ansvariga, vilket förstärker Jemens ansträngningar. Dessutom kan ekonomiska åtgärder som rörelsen Bojkott, Avyttring och Sanktioner (BDS), inspirerad av kampanjen mot apartheid i Sydafrika, komplettera Jemens handlingar, men militärt stöd kan krävas för att uppnå omedelbara resultat med tanke på krisens brådska.

Moraliskt och rättsligt imperativ för global solidaritet

Jemens intervention, trots sina egna humanitära utmaningar, är ett exempel på ett engagemang för mänskligheten som skämmer ut rikare och mäktigare stater. Den moraliska tyngden av denna kris kräver att stater prioriterar sina skyldigheter enligt internationell rätt framför politiska allianser. Västerländska makter, som historiskt har möjliggjort Israel

genom militärt och finansiellt stöd, bär ett särskilt ansvar för att ändra kurs och ansluta sig till Jemens ansträngningar. Underlåtenhet att göra det underminerar själva principerna om rättvisa och mänsklighet som ligger till grund för den internationella rättsordningen.

Dessutom har civilsamhället en roll i att sätta press på regeringar att agera. Globala protester, opinionsbildning och stöd för Jemens humanitära insatser kan förstärka dess handlingar. Det internationella samfundet måste inse att stöd till Jemen inte bara är ett politiskt val utan en rättslig och moralisk nödvändighet för att upprätthålla människolivets helighet och förhindra upprepningen av historiens mörkaste kapitel.

Slutsats

Jemens rätt att försvara folket i Gaza är stadigt förankrad i *Folkmordskonventionen*, R2P och sedvanerättslig internationell rätt. Dess handlingar för att störa Israels folkmordskampanj är en laglig och nödvändig respons på ett pågående illdåd. Alla stater är skyldiga att stödja Jemen genom kollektiva åtgärder, inklusive diplomatiska, ekonomiska och militära insatser, för att stoppa folkmordet och motverka Israels expansionistiska hot. Historien lär oss att passivitet inför folkmord föder katastrofer; det internationella samfundet måste ta lärdom av detta och samla sig bakom Jemen för att uppfylla sin rättsliga och moraliska skyldighet. Tiden för tvekan är förbi – global solidaritet med Jemen är den enda vägen till rättvisa för Gaza och stabilitet för världen.